

Антонио Гомес Руфо

АКО ТИ ЗНАЕШЕ

ПОРЕДИЦА ЗА ИСПАНОЕЗИЧНА ЛИТЕРАТУРА



HISPANICA

Антонио Гомес Руфо АКО ТИ ЗНАЕШЕ

Превод: Десислава Анастасова
Георги Анастасов

ПОРЕДИЦА ЗА ИСПАНОЕЗИЧНА ЛИТЕРАТУРА



HISPANICA

*Нека няма лета без смеха ти,
нищо други усмивки в света,
освен смеха на твоето тяло.*

Кармен Морено

"Прелюдия към една мелодия за тялото"

Андреа допусна две големи грешки: като се предаде гола в обятията на мъж и като позволи на този мъж да я запознае с жена си. Сега тя размишлява върху всичко това, докато крачи забързано напред, раздирайки ледения вятър с чело и влажен поглед, провирайки се в пустата неделна нощ между уличните светлосенки на Барселона. Нощта е синя като самота, като полумрак: едно тъмно синьо без блясък, срещу което кривите улични фенери зальгват сетивата и мамят, опитвайки се да превърнат нощта в ден и да осветят всичко наоколо. Ала те са само луни от метал и желязо, пепел и прах, пелерини от студена светлина, чиито лъчи не могат да проникнат до най-тъмните места на този град, убежище за най-самотните човешки твари. Нощта е като извехтял долап, пълен с неразгадани тайни. За

Андреа, да преминеш през тази пуста нощ е като да пуснеш чешмата и да оставиш водата да измие всички страхливи мисли, които блестят и заслепяват през деня, като да забравиш кипналото мляко на котлона: тя не може да избяга от бликащите в нея признания, които така и не успя да изрече пред Кармен.

Андреа все още усеща една лека болка в гърдите, която трябва да продължи да изтръгва от себе си като с пинсети, бодил по бодил, сякаш е лежала върху тръни, сякаш е заспала под сянката на своите мисли. Миналото може да бъде заличено, може да бъде разкъсано на хиляди малки парчета, ала трудно може да бъде забравено. Миналото боли докато не почернее и не се превърне в пепел: огънят в камината го грабва, а вятърът разпилява прахта му по-нататък от времето и самостата. Андреа я боли миналото. То така изгаря нейните спомени, че тя напразно се опитва да се помири с него, въпреки че при всеки нов изгрев на слънцето чертае с перото на своите мисли по един невидим кръст във въздуха. Започва да става студено. Андреа усеща студа с ръцете си, преди всичко с пръстите на ръцете си, които завира в джобовете на сините си дънки като малки животинки, нуждаещи се от закрила. За нея дънките са неизменно облекло, нещо като униформа. Лятото е останало далеч назад и все по-ясни стават очертанията на луната. Септемврийските дъждове вече са минали през плажовете на средиземноморието и небето отново започва да се прояснява: няма нито едно облаче, има само луна, една голяма кръгла луна с изострен профил. Небето е толкова чисто, че ледените мечове на въздуха направо могат да се видят. Едно измършавяло бездомно куче помирисва студа с влажна муцуна, поглежда луната и побягва с подвита опашка и безумен поглед да се скрие някъде, надвивайки гла-

да и силната уплаха. Андреа също вижда студа по опакото на ръцете си, които са червени. Ала въпреки всичко, това са най-хубавите моменти на деня: тя излиза на разходка всяка вечер с изключение на петък и събота, защото не иска да вижда никого и не иска никой да я вижда. Дъждът, вятърът и самотата не я притесняват. Тя върви около десет километра по големите булеварди и по малките сумрачни улички, които се пресичат взаимно, образувайки един безкраен лабиринт, от който не винаги успява да излезе. Всъщност, Андреа все още не може да намери изхода от безбройните лабиринти, в които се е заплел нейният живот. Сега тя върви и си мисли, че наистина бе сгрещила, отваряйки вратите на своята душа на един напълно непознат, ала веднага си дава сметка, че всъщност не мисли за него, а за нея, за Кармен, и че нейната най-голяма грешка бе, че се остави да бъде заслепена от тъжния кехлибарен поглед на тази жена. Андреа вече знае, че бе сгрещила цели два пъти, но не съжалява. Жалко обаче, че не беше поне малко по-голяма и зряла, за да може по-добре да владее чувствата и да избегне своето сегашно състояние. Тя знае, че бе сгрещила и от това боли, но също така знае, че бе обичала истински и се утешава, че дори само това стига.

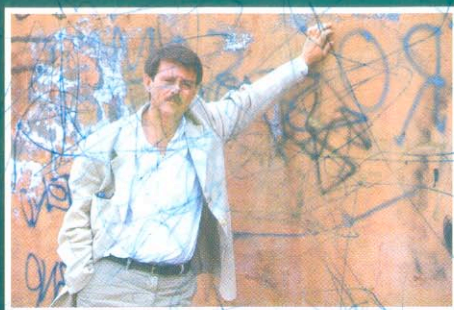
Неделя е, преваля полунощ и по улиците вече няма дори коли, чийто шум да ѝ напомня за дните, когато въпреки непоносимия уличен грохот можеше да чуе как Кармен диша, облягайки глава върху развълнуваната ѝ гръд. Може би трябваше да бъда малко по-силна, си мисли тя сега, без да откъсва поглед от земята. Само след миг обаче Андреа вдига глава и си казва без глас, че птиците нямат вина, за дето могат да летят. Кой би могъл да укори морето за неговите приливи и отливи, да обвини вятъра, че бясно вилнее из улиците

вечер и да се сърди на снега, че затрупва покривите на най-слабите къщи на село? Чувствата не могат да бъдат съдени, си казва тя, природата не може да бъде виновна. Да обичаш не е грях, въпреки че толкова много хора са били наказвани именно заради това. И съжалева единствено, че Бог- при положение че го има- не е бил достатъчно съсредоточен в партията шах, която тя играе с живота, защото така много неща просто не биха й се случили.

Лицето на Андреа е като на малко момиче. Въпреки мъката, преживяна през последните няколко месеца и годините, които сякаш са се врязали в нея, нейното лице продължава да бъде като на малко русо ангелче с кристална кожа, къса чуплива коса и пъстри очи, които почервяват всеки път преди от тях да рукне първата сълза. Андреа е само на двацет и шест, ала върху паметта й като оловни наковални тежат векове от неразбиране и умора, и затова съвсем нормално дойде денят, в който тя не издържа и се предаде. Кармен й показва, че не бива да се чувства омърсена, научи я, че тайната на свободата се крие в това, да се разтопиш без страх в една душа на заем. Преди да срещне Кармен, Андреа живееше като в един безкраен фарс. В колежа се интересуваше само от момичета и нито веднъж не се загледа в някой свой съученик. От университета също няма спомени за момчета, вижда само едни неясни женски профили по чиновете, изрязани от нахлуващия през прозореца поток от светлина. А когато й казаха, че да желае други жени е грях, тя поиска да умре, преди отново да навлажни нощта със спомена за техните голи тела. Опита се да стори тъй, че нечистотата, която не знаеше как да измие от себе си, да не й попречи да бъде като всички останали момичета и да не я почерни, потапяйки я в безразличие и отчуждение- ся-

каш това е болест, или пък в тишина- като след произнесена без съд присъда. Ала най-сетне денят на просветлението настъпи: Андреа се запозна с Кармен и разбра, че докато може да обича, ще бъде наистина свободна и че любовта, макар и краткотрайна, е време за сливане на телата и душите във взаимната интимност на шепота или на един спотаен поглед.

Някога Андреа искаше да престане да харесва жените, защото непосилна за нея бе срамната тежест от това. И с наивността на дете си мислеше, че стига да пожелае нещо много силно и то непременно ще се сбъдне. Това обаче не беше така. Тя трябваше да престане да харесва жените, защото прекалено много облаци я следваха из лабиринтите на нейния тъжен живот: казваха ѝ, че е болна- забравена изгнила ябълка в хамбара след сезона за беритба; че има генетични отклонения- грешка и сбъркана природа- лъжа; клеймяха я, размахвайки ѝ кръста- горяща факла, сочеща пътеките към Ада, че ранява с поквара и пороци праведните хора, каквито бяха всички други, освен самата нея. Години наред я бяха карали да се чувства мръсна и осакатена: да обича беше грях, а без любов не можеше да диша. Тогава Андреа пожела да престане да харесва жените и дори се опита да бъде с мъже: колко тъжно. Тя правеше всичко това с вярата на самотен моряк, виращ се в дивите спазми на нощта сред морето, за да открие заветния фар, който да го отведе до брега на своето спасение. И се превърна в евтин метал в ръцете на дискотечните донжуани, които си играеха с нея като с разменна монета, като с бижу, като с ключовете за новото BMW, което са си купили, или като с поредната щипка кокаин в ноздрите. Ала колкото повече опити правеше да бъде нормална, толкова по-горчиво ѝ ставаше от отвращение. Ала тя не се отказваше, дока-



Антонио Гомес Руфо

лява върху всичко това, докато крачи забързано напред, раздирайки ледения вятър с чело и влажен поглед, провирайки се в пустата неделна нощ между уличните светлосенки на Барселона...”

След "Наталия" и "Душата на рибите", "Ако ти знаеше" е третият роман на Антонио Гомес Руфо, който се публикува на български език. За разлика от завладяващия хумор на "Наталия" и магическия реализъм на "Душата на рибите", с тази книга писателят ни пренася в сложния и вълнуващ свят на две жени, които се опитват да намерят пътя към себе си. Всички любовни истории си приличат: страст, ревност, изневяра... Разликата в тази книга е, че Кармен и Андреа са жени и че тяхната история е написана от мъж.

“Андреа допусна две големи грешки: като се предаде гола в обятията на мъж и като позволи на този мъж да я запознае с жена си. Сега тя размиш-